

Et liv i samsvar med kallet
Guttorm Raen - [Bibelsk Tro nr.1/2003](#)

Jeg formaner dere altså, jeg som er en fange for Herrens skyld, at dere vandrer slik det er verdig for det kall dere er kalt med, med all ydmykhet og mildhet, med langmodighet, så dere bærer over med hverandre i kjærlighet, og legger vinn på å bevare Åndens enhet i fredens sambånd. Det er ett legeme og én Ånd, likesom dere òg ble kalt med ett håp i deres kall. Det er én Herre, én tro, én dåp, én Gud og alles Far, han som er over alle og gjennom alle og i alle. ([Ef 4,1-6](#))

Dette skriftavsnittet handler om kristenliv i praksis, om å leve som en troende.

Men før vi ser nærmere på hva dette innebærer, må vi stanse for hva som er forutsetningen for å leve som en kristen. For det understreker apostelen Paulus i det første verset, når han taler om å vandre "slik det er verdig for det kall dere er kalt med".

Understrekingen forsterkes ved at Paulus omtaler sin stilling som apostel. Han var, da han skrev dette brevet, "fange for Herrens skyld".

Dette uttrykket peker for det første på at de troende kan oppleve ulike kår i verden, endog det å måtte gå i fengsel for Kristi skyld. Men kallet er det samme uansett ytre forhold.

Men uttrykket peker også på Paulus' kall som apostel (jf. [Fil 1,13](#)). For det var kallet til å være Kristi apostel som gjorde at han nå satt i fangenskap, og at han skrev dette brevet. Derfor blir denne understrekingen særlig betydningsfull. Det er en svært viktig sak i troslivet som vi blir minnet om.

Kristenlivets forutsetninger

Forutsetningen for å leve som en kristen er kallet.

Det er tale om kallet fra Gud, kallet til å gå over fra mørke til lys ([1 Pet 2,9](#)), kallet til å gå over fra død til liv ([Ef 2,4-5](#)), til å eie livet i Kristus. Bare den som har erfart dette, kan forstå hva det tales om i de neste versene.

Andre kan godt merke betydningen av det som er sagt her (jf. [Matt 5,16](#)). Men de kan ikke forstå sammenhengen, hva det egentlig går ut på.

Det går saktens an å forsøke å etterligne det liv som det tales om i disse versene. Men sant liv kan ikke kopieres eller etterlignes. Det må skapes (jf. [Joh 15,1](#) flg).

I dette ligger også forskjellen på et trosliv som består i "lovgjerner", og et som er preget av "frihetens fullkomne lov" ([Gal 5,1](#); [> Jak 1,25](#)).

Det har vært sagt at kristen moral – til forskjell fra andre religiøse og etiske tanker – i bunn og grunn kan sammenfattes slik: "Bli hva du er!" Kristenliv i praksis består ikke i å bli annerledes, i å bli gradvis bedre og bedre, men i å leve ut det livet som er gitt oss i Kristus. Det er tale om vekst, men det er livets vekst ([Salm 1,3](#)). Vi har livet i Kristus, vi har alt i ham – så det er dette livet som skal komme til uttrykk i vårt liv. Derfor tales det om å leve i samsvar med – "verdigg for" – kallet. Det er livet selv som skal utfolde seg – ikke at vi skal forbedre oss ved å handle etter bud og regler.

Men hvorfor trenges da slike formaninger i det hele tatt?

De trenges fordi vi har et syndig kjød og lever i en syndig verden. Vi trenger påminning om hva som er Guds vilje. Og det er mye som vil friste oss til å gå en annen vei enn det som samsvarer med kallet.

Men det er avgjørende å forstå slike konkrete formaninger rett, det vil si, i samsvar med nåden og det liv vi har i Kristus. Kristenliv og helliggjørelse er ikke noe som kommer i tillegg til rettferdiggjørelsen, det er ikke en påbygning til det livet vi har i ham, men det er å leve ut det som allerede er oss gitt. Det er nåden som "oppdrukker oss til å fornekte ugudelighet og de verdslige

lyster, til å leve sedelig og rettferdig og gudfryktig i en verden som nå er" ([Tit 2,12](#)).

Det er derfor det er naturlig for en troende å gi akt på slike formaninger som vi møter i dette bibelavsnittet.

Avsnittet understreker at kristenliv i praksis innebærer to viktige sider.

Det personlige liv

Det første er det personlige: "... *med all ydmykhet og mildhet, med langmodighet* ..."

Dette er helt andre trekk enn det som ofte blir understreket i verden. Vanlige stikkord i våre dager er å hevde seg selv og kreve sin rett, selvrealisering, å selv skape sin egen framtid. Tilsynelatende kan dette virke positivt, sammenlignet med å gi opp og bare tenke passivt og negativt. Men i åndelig sammenheng blir dette helt galt. For en regner ikke med Gud og vår avhengighet av ham.

Det som bibelordet legger vekt på, blir i verden ikke sjelden oppfattet som svakhet. Men personlig svakhet som gjør at en setter sin lit til Gud og er avhengig av ham, er i virkeligheten en styrke ([2 Kor 12,9-10](#)). Ingen er så sterk som den som setter sin sak i Guds hånd og regner med ham ([Åp 3,8](#)).

De tre trekkene som dette bibelordet sier skal prege en troendes personlige livsførsel, kan vi godt si peker på tre viktige retninger vår oppmerksomhet skal være rettet mot.

Ydmykhet – dette gjelder først og fremst vårt forhold til Gud og hans ord. "Gud står de stolte imot, men de ydmyke gir han nåde. Ydmyk dere derfor under Guds veldige hånd, for at han kan opphøye dere i sin tid" ([1 Pet 5,5-6](#)).

For en sann troende vil det alltid være om å gjøre å bøye seg for Gud og det han har sagt. Det kan saktens være tider da det er noe i en som reiser seg og protesterer mot Guds ord. Og kanskje kampen blir enda sterkere når en merker presset fra en verden som står Gud imot og mener det er dårskap å rette seg etter hans ord. Likevel vet en sann troende at Herren har alltid rett ([Jer 12,1](#)).

Mildhet – dette ordet fører tanken hen på vår ferd sammen med andre mennesker. For en troende skulle det være om å gjøre at forholdet til Jesus også må prege denne siden av vårt liv, at en ikke må bli egenrådig og hevde seg selv slik at en stenger for Kristus. Ydmykhet overfor Gud skal føre til at mildhet preger forholdet til andre mennesker.

Langmodighet – her føres tanken hen på det å vente på Herren og sette sin sak i hans hand. Det er ikke alltid han handler så raskt som vi skulle ønske, og det er ikke alltid at resultatene blir slik som vi tenker må være det beste. Men sann tro vet at alle våre tider er i Herrens hand, og at han handler slik at alt virker til det beste for dem som elsker ham ([Rom 8,28](#)).

Forholdet til andre

Den andre viktige siden som ordet understreker, er forholdet til andre mennesker, og ikke minst til andre troende: "...*så dere bærer over med hverandre i kjærlighet, og legger vinn på å bevare Åndens enhet i fredens sambånd*".

To grunnleggende formaninger nevnes her.

Den ene har å gjøre med vår personlige omgang med andre, vårt forhold til andre som enkeltmennesker: "... *så dere bærer over med hverandre i kjærlighet*".

Den nåde som er oss gitt i Jesus Kristus, skal komme til uttrykk i en troendes liv. Det er nøye sammenheng mellom det å ha fått del i den frelse Jesus gir, og den holdning som skal prege vårt forhold til andre mennesker.

Mange bibelsteder understreker denne saken. Det er en viktig sak i den bønn som Jesus lærte disiplene, "Fadervår", der det heter: "Forlat oss vår skyld, som vi og forlater våre skyldnere". Og

han la til: "For dersom dere tilgir menneskene deres overtredelser, da skal også deres himmelske Far tilgi dere. Men om dere ikke tilgir menneskene deres overtredelser, da skal heller ikke deres Far tilgi det dere har forbrutt" ([Matt 6, 12-15](#)). En annen gang fortalte han en lignelse som understreket dette ([Matt 18,21-35](#)).

Det samme ser vi i formaningene i brevene i Det nye testamente: "Likesom Kristus har tilgitt dere, skal også dere tilgi hverandre" ([Kol 3,13](#); jf. [Ef 4,32](#)).

Men det er viktig, når vi taler om dette, at vi får tak i den rette sammenhengen. Det begynner ikke med oss, med at vi får det til å tilgi. "Likesom Kristus har tilgitt dere ...," heter det. Brorson har fått dette fint fram i en salme:

Om noen sier da: Jeg kan
ei elske rett min avindsmann,
han vitner at han ei forstår
hva Kristi kjærlighet formår.

Men sier du: Jeg gjerne vil,
hvor skal jeg finne kraft dertil,
da il til Jesu vunder hen,
så tennes kjærlighet igjen.

De helliges samfunn

Videre taler apostelen om at det er viktig å ta vare på det åndelige samfunnet: "*... og legger vinn på å bevare Åndens enhet i fredens sambånd*".

Ordet "bevare" er svært viktig i denne sammenhengen. For det åndelige samfunnet er ikke noe som vi skaper eller produserer. Det er noe vi har, noe som er oss gitt.

Her tar mange feil, og tenker at vi må anstrenge oss for å skape kristen enhet. Men like så lite som vi kan skape liv – og åndelig liv (jf. [Joh 1,13](#)), like lite kan vi skape sann åndelig enhet. Det som vi formaner til, er å ta vare på det som er oss gitt.

Hva er da den åndelige enhet? Vår tekst kaller den for Åndens enhet. Det er noe som Den Hellige Ånd, altså Gud selv skaper (se [1 Kor 12,13](#)). Enten har en fått del i dette samfunnet, eller så står en utenfor.

Denne grunnleggende sannheten understrekes også ved andre uttrykk som Bibelen bruker. Den åndelige enhet er å ha blitt innpodet i Kristus, å ha blitt et lem på Kristi legeme (1 Kor 12,12-13.27). Dette er et livssamfunn, som ikke mennesker kan organisere. Forsøk på å skape ytre enhet uten at Åndens enhet er til stede, fører til noe helt annet enn en sann kristen menighet.

På den andre siden oppfordres vi altså til å ta vare på det åndelige samfunnet. For det er mye som vil forsøke å ødelegge det. Verst av alt er falsk forkynnelse og vranglære ([Apg 20](#)). Men også menneskers synd og egenvilje virker splittelse ([1 Kor 6](#); [Heb 12,15](#); [3 Joh](#)).

Det som i denne sammenhengen nevnes spesielt som middel til å bevare den åndelige enheten, er "fredens sambånd".

I dette ligger det ganske sikkert en oppfordring til å holde fred, så langt det er mulig og ikke går på bekostning av sannheten – eller sagt med andre ord, at en i ydmykhet tilgir og tåler hverandre ([Kol 3,12-13](#)).

Men også dette uttrykket skal rette vår oppmerksomhet mot Kristus. For det er hans fred som skal bevare oss ([Fil 4,7](#); jf. [Ef 2,14](#)).

Enhetens grunnleggende elementer

Den siste delen av teksten taler om det som er kristenlivets og det åndelige samfunnets grunnlag:

"Det er ett legeme og én Ånd, likesom dere òg ble kalt med ett håp i deres kall. Det er én Herre, én tro, én dåp, én Gud og alles Far, han som er over alle og gjennom alle og i alle" (Ef 4,4-6).

Det første vi skal merke oss her, er at alt dette er ting som står fast – det er noe som Gud gjør og gir oss.

Nå vil vel noen straks protestere og si at for eksempel dåpen er da nettopp noe som ofte setter skille mellom kristne. Ulike dåpssyn har jo splittet kirkesamfunn opp gjennom historien.

Men ordet sier at det bare finnes én sann dåp, og setter dette på linje med både læren om Gud selv og om det kristne håp. Det er altså ikke menneskers tanker om dåpen det er tale om her, men hva Gud har bestemt å gi og gjøre i dåpen. Den som er døpt i den treenige Guds navn, skal vite at Gud med dette har gitt ham en personlig bekreftelse på at han vil ta seg av ham i nåde i Kristus Jesus.

Skal vi få tak i hva sant åndelig samfunn er, er det avgjørende at vi retter oppmerksomheten mot Gud – mot det han har sagt i sitt Ord, og det han har gjort for oss i Jesus Kristus. Det som apostelen nevner i disse versene, skal hjelpe nettopp til dette.

Vi legger merke til at det er en bestemt disposisjon (rekkefølge) i det som apostelen nevner.

Samtidig er det en konsis og omfattende oppregning av grunnleggende trekk i vår tro. I disse tre versene finner vi hovedtrekk som peker på de tre trosartiklene – i motsatt rekkefølge.

Det begynner med tilknytningen til det åndelige samfunn – ett legeme og én Ånd. Det første uttrykket – ett legeme – peker på at de helliges samfunn består av livsforbindelsen med Kristus. Det andre peker på at dette samfunnet skapes og holdes oppe av Gud selv ved Den Hellige Ånd.

Dernest understrekes det at den kristne tro og de helliges samfunn peker framover – mot ett håp. Det er noe fundamentalt galt i menighetssammenheng dersom en blir nesten bare opptatt av det dennesidige, og ikke lar håpet prege liv og vitnesbyrd.

Én Herre peker på det vi bekjenner i den andre artikkelen – Jesus Kristus, hans gjerning og samfunnet med ham: "Jeg tror på Jesus Kristus, hans enbårne Sønn, vår Herre ..." Han er Herren som Guds Sønn og som frelsens høvding (jf. [Heb 2,10](#)).

Når én tro og én dåp knyttes til dette, viser det at Kristus og hans verk gjelder oss personlig. Vi knyttes til ham ved å ta imot budskapet om hans frelse i tro, og Gud bekrefter gjennoms nådemiddel at han i Jesu navn tar seg av en synder som vender om.

Oppregningen avsluttes med sannhetene fra den første trosartikkel: Én Gud og alles Fader. Han er den evige, allmektige Gud, som har skapt alt. Sammen med skapelsen hører også framtiden med i dette. For Gud er fra evighet og til evighet.

Slik understrekes det at både kristenliv og åndelig samfunn ikke beror på menneskelig aktivitet, men skapes og bevares gjennom det som Gud har gjort og som han gir til dem som tror på Kristus. Det er dette vi alltid må søke til og leve i, også når vi merker at noe blir galt i vårt liv eller i det kristne samfunnet.